

OBLIGATOR (1) *sb m*

I sg oblig(a)tor(e)m.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Człowiek zobowiązany do czegoś [obligator Łac śr]:

Zwrot: »[kogo] uczynić sobie obligatorem«: wń ztego content bedziess aim mu wń wiecey checi y łaski pokazuiesz obrazonym bendąc wiec in rebus eius dubys tym go wń in futurum vczyniszsobie obligatorem. ActReg 116.

Cf OBLIGAT

DDJ